

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

Dubium Incidens. An desperatum sit de compositione facienda inter
Catholicos & Protestantes circa negotium Religionis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

rant earum cultores, nec ad montem caelestis Patriæ perveniunt unquam, nisi ad viam & veritatem Catholicam redeant.

Dices. Indifferentismus arripisse videtur etiam Curia Romana, cum ipse summus Pontifex Pius IV. ad Reginam Angliæ Elisabetham scripsisse dicatur, quod velit approbare Hierarchiam Ecclesiasticam Anglicanam, modo ipsa agnoscat Romani Pontificis Primatum super Universam Ecclesiam: ergo. R. N. A. & subiectam probationem. Quis enim credat, sapientif-

simum Pontificem approbare voluisse Monarchiam Ecclesiasticam, cuius caput esset Iremia, scilicet Angliæ Regina. Sciverat utique, Paulum 1. Cor. 14. v. 35. ne quidem loqui in Ecclesia permisisse mulieri. Dein quomodo potuit sine aperta stultitia supremum caput aliud præter se agnoscere velle in Anglicana Ecclesia, & vicissim ab hac coli ut supremum *universa* Ecclesie Caput & Princeps?

Plures objectiones huc facientes videre potes art. 5. de Indifferentismo Laxiore.

DUBIUM INCIDENS.

An desperatum sit de compositione facienda inter Catholicos, & Protestantes circa negotium Religionis?

Sciendam, plurimos ex Moderationibus utriusque Religionis alumnis ardentem hæcenus suspirasse, imò non paucos, præcipuè Protestantium, Theologos Unionem Catholicorum inter & Novatorum Ecclesias meditari cœpisse, & scriptis etiam libris inita quadam compositione concordiam promovere, ferire fœdus, vel saltem ad opus adeò salubre viam sternere conatos esse. Quos inter minimè potestemus est Matthæus Prætorius Memelâ-Prussus (Protestantium de numero, ut ex decursu ejus libri, cui titulus: *Tuba pacis ad universas dissidentes in Occidente Ecclesias*, anno 1685. Colonia editi, palam sit legenti) qui putat, plerasque controversias bona distinctione conciliari & tolli posse, &

postquam varia exempla retulit, lite ubique ferè ex Catholicorum placitis compositâ, prudenter in fine in hunc sensum discurrit. Ut autem sperari, possit ac fieri compositio Partium circa res fidei litigantium, opus omnino est aliquo Judice Supremo, adeoque agnoscendus Romani Pontificis Primatus tam Ordinis quàm Jurisdictionis ac magisterij; utpote quem Primatum jam pridem ipsi asseruissent SS. Patres tanquam Successori D. Petri, ob id Romanæ Ecclesie Cathedralam passim appellantes *Cathedram Apostolicam, Cathedram Petri &c.* Romanum verò Pontificem *Caput Ecclesie, Caput fidelium, Pastorem regis Universi, Vicarium Christi, Pastorem Pastorum, petram & crepidinem*

„*nam Ecclesia Catholica, recta fidei
fundamentum &c.* Ita ille; cui ta-
men, præcipuè in admittendo Primatu
Romani Pontificis, necessarij Judicis
Controversiarum, cæteri Protestantes
ægrè assensuros credo. Quod quidem
si facerent, omnino faciendæ unionis
spem aliquam superesse arbitræ. Quia
tamen hoc sperare vix licet ob innat-
um quasi odium erga Pontificem, &
propter superbiam, communè Apo-
statis vitium, ne fateantur se errasse,
ideo

Dico 1. Si Protestantes desiderent,
ut Catholici in unico, vel pluribus fi-
dei articulis, semel ab Ecclesia defini-
tis, aliquid ipsis cedant; desperatum
est de compositione & unione Roma-
no-Catholicos inter & ipsos faciendâ.
Ratio est clara & in promptu. Quod
enim semel didicerunt ab Ecclesia,
quam credere tenentur omnes infalli-
bilem in statuendis rebus fidei, ut ve-
rum & revelatum à DEO, utique re-
pudiare ut falsum nullatenus deinceps
poterunt. Atque hoc ipso desinerent
esse veri fideles, si vel unicum fidei ar-
ticulum à DEO sufficienter revelatum
negare inciperent. Si itaque Sectarij
expectent, ut Ecclesia Romana vel api-
cem ex ijs, quæ pro articulis fidei se-
mel agnovit vel declaravit, v. g. de Sa-
cramentis, de Pœnitentiâ, de Justifi-
catione, de Invocatione Sanctorum;
de Purgatorio &c. frustra expectant.

Dico 2. Si verò solum desiderent,
ut in alijs rebus, circa quas est penes
Ecclesiam hoc vel illud statuere, pro
certis circumstantijs aliquid prohiben-
do vel præcipiendo, uti est conjugium

Sacerdotum, quod nunc prohibet,
sumptio Evcharistia sub una specie,
quam Laicis præcipit defacto &c. non
foret impossibilis compositio, posset-
que Ecclesia absolute aliquid indul-
gere infirmis; si tamen isti prius pro-
fiterentur, in Ecclesia Catholica pote-
stare ac arbitrio esse, hæc & similia
prohibere, vel præcipere, vel permit-
tere, prout ei visum fuerit. Quippo
si Sectarij negarent, hanc potestatem
esse penes Ecclesiam, negarent aliquem
fidei articulum; quod Ecclesia nun-
quam approbare potest, aut dissimulare
in ijs, quos recipit in suum gremium.

Dico 3. Etiam si Sectarij profiteren-
tur, penes Ecclesiam Romano-Ca-
tholicam esse, Sacerdotibus permittere
vel prohibere conjugium, usum calicis
in sumptione Evcharistia &c. tamen
etiam in hujusmodi rebus difficillimè
cedet unquam Ecclesia, & rectè qui-
dem. Ratio est 1. Quia, dum indul-
getur errantibus, animus ipsis additur,
ut plura petant, ac majora moliantur.
2. Quia quò plura conceduntur ejus-
modi Apostatis, eò audaciores ac in-
solentiores fiunt; id quod Catholici
jam tempore hæresis Arianae experti
sunt, ut testatur Theodoretus l. 2.
Histor. c. 18. 19. ubi Ariani volebant
immutari voces, ut sic labefactarent
facta decreta, & postea ipsum dogma.
3. Quia sic præbetur refractarijs oc-
casio superbiendi, vel etiam se jactan-
di, quòd ipsi vicerint, & Ecclesiam
docuerint, quid factu sit optimum.
4. Quia non decet, ut Mater indulgeat
multum, atque cedat rebellibus filijs.
5. Quia quòd ob gravissimas causas se-
mel

mel statuit, non debet immutare, licet possit, nisi graviores superveniant causae immutandi; cujusmodi tamen non facile afferentur à Sectarijs, quae scilicet praeponderent.

Dices. Per ejusmodi compositionem induceretur Pax in Imperium Romanum & totam Europam, qua pace nihil est optabilius; ac insuper consuleretur plurimarum animarum salutem: ergo Ecclesia Romana deberet etiam ceteris aliquid dare, connivere, & in certas condiciones consentire. R. Trans. Ant. de cujus veritate testat ad-

huc ingens dubium. N. Conf. Non enim est in potestate Ecclesiae in certas condiciones circa definitos fidei articulos consentire, aut inire pactionem cum perfidia, impietate, & falsitate contra semel revelatam à DEO veritatem. Circa alia, quae sunt in arbitrio ac potestate Ecclesiae, pacisci non expedit aut decet, ut vidimus; aut si deceret ac vellet etiam Ecclesia; probabilissimè tamen nunquam contenti forent Sectarij, si ipsis non daretur plus, quam quòd Ecclesia potest.

R. P. Pichler Theol. Tolemica.

L

CON-